

LIND, OLOF

Högmäszo-predikan på
böne-söndagen, om bönen, hållen i
Söderhamns kyrka, år 1759, af Olof
Lind. ... Tredje uplagan. Stockholm,
tryckt hos Carl Stolpe 1782.

1782

EOD - Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 12 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400- till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
 - Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
 - *Sök:** Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
 - *Klipp & klistra:** Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).
- *Ej tillgängligt i varje e-bok.

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkor för användning: <https://books2ebooks.eu/csp/sv/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 40 bibliotek från 12 europeiska länder denna service. Sök böcker tillgängliga för den här tjänsten: <https://search.books2ebooks.eu>
Mer information finns tillgängliga via <https://books2ebooks.eu> boken.

I Jesu wälsignade Namn!

Sögmåsto-Predikan

på

Böne-Söndagen,

Om

Bönen,

Hällen i Söderhamns Kyrka,

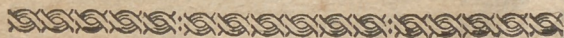
År 1759,

af

OLOF LIND,

Kyrkoherde dersammastädes.

Tredje Uplagan.

STOCKHOLM,

Tryckt hos Carl Stolpe 1782.

Teck
P. 2.
(97)

1750-1799
1700-1729

Denna Predikan har jag med
nöje genomläsit, och finner henne,
til många Själars underrättelse
och upmuntran om Bönens bestaf-
fenhet och nytta, wärd, at genom
Trycket göras allmän. Upsala d. 16
Aug. 1762.

MATHIAS ASP.

Fac. Th. h. t. Decanus.

Ingången.

Ach si, jag hafwer tagit mig före
at tala med HERRANOM, äns
dock jag är stoft och aska (a).
Så djupt ödmjukade sig Abraham för
Ieswandes GUDS Son när han wille
bedja för Sodom och de öfriga Städer
deromkring. Ach, säger han, jag haf-
wer m. m. Orden gifwa tillkänna, at
en helig häpenhet öfverföll Abraham,
när han betänkte, på ena sidan, hwad
för en hög, helig och Majestätelig HER-
re han hade här för sig, och på andra
sidan, hwad han war för et uselt stoft
deremot. Men hwarföre häpnade och
försträcktes Abraham? Stod det så illa
til med hans själ? War det wäl ojämt
emellan GUD och honom, at han fruk-
tade för onåde, wrede och förbannelse?
Engalunda: utan han war GUDS för-
trognaste wån på jorden. Hwarföre, och
GUDS Son, tillika med två Äng-
lar,

a) 1 Mos. B. 18: 27.

lar, i synlig mätto kom til honom, gick in i hans tjäll, eller hwilade i hans skugga under trä, och åt med honom (b). Ja, HERRen hölt honom lit som sitt Hemliga Råd på jorden, och sade: Huru kan jag dölja för Abraham det jag gör (c)? Men es huru stort förtroende och nära wänskap han ägde hos det Gudomeliga Malesstatet, likwäl, när han med bön och förbön wil lägga sig ut för andra syndiga människor, så sänker han sig sielf så djupt ned för HERRanom, liksom han varit den störste syndaren. När då denne GUDS förtrognaste wän böjde sig med sitt hjerta så djupt ned i stoftet, och fallar sig sielf stoft och aska, hwad skal då en syndig själ göra, när hon will komma fram för alla werldenes domare, at bedja eller tigga om nåd och förskoning för den swära dom och straff, som hon med sina synder dragit öfwer sig, nemligen helwitet och erwinerlig eld; hwilket är tusende resor wärre och försträckeligare, än den eld och swaswel, som GUD lät rågna öfwer Sodomiterna (d). Förden skull. o! mänⁿ

(b) 1 Mos. 18: 1, 2, 4, 8. (c) v. 17.

(d) 1 Mos. 19: 24.

människa, om du will bedja eller tala med HERAN, så kom wäl ihog och besinna, hwad GUD är, och hwad du är. Sannerligen, om allenast en enda skymt och stråle af GUDS Majestäteliga ansigte faller in i ditt hierta, och wisar dig ditt fäseliga synda-register; sannfärdeligen, om icke din falska samwets frid och frimodighet skal förwandlas i idel håpenhet och försträckelse, och du skal ropa; *Uå! we mig, jag förgås: ty jag hafwer oreña läppar; ty jag hafwer sedt Konungen, HERAN Zebaoth med mina ögon (c).* Huru mycket mer må då hwar enda själ säga dessa orden, när Abraham sade dem: *Uå si, jag hafwer tagit mig före at tala med HERANOM, ändock jag är stoft och aska. HERAN böje allas våra hertan djupt ned för sitt Gudomeliga Majestät, och läre oss på denna stunden rätt förstå, hwad den kära Bönen är; ja, Han läre oss och sielf at rätteligen bedja: Fader wår, som m. m.*

Evangelium, Joh. 16: 23.

När det i Spörsmåls-Catechesen frågas: hwad är Bönen? Så swaras:

U 3

Bö:

(c) Es 6: 5.

Bönen är et ödmjukt och troget
samtal med GUD (†) m. m. I an-
ledning deraf wele wi oss betrakta:

Bönen, såsom et samtal med GUD;

Swillet skal wara

- I. Ödmjukt;
- II. Troget.

Låt öppnas mun til dñs namns
pris, Styre hjertan wår tin Ande
wis: Gå wår tro, uplys wår sjål,
Ditt helga ord at lära wål (g).

Ufhandlingen.

När wi handla om Bönen, är nö-
digt, röddia ur wågen de oriktiga
begrep och tankar, som de måste göra
sig derom. Ty så snart och så ofta
man läser eller hörer talas om bedja,
så menar man det wara det samma,
som läsa för sig, eller föra fram de wan-
liga Böner, som man lärde sig utantill
från barndomen eller dem man want
sig

(†) Swobiliij Catech. 3:dje Huswudstycket, 1 se.

(g) Sw. Ps. B. N:o 234: 2.

sig wid at läsa ur en Böne-Bok, såsom Morgon-och Afton-Signelse, och flera sådana. Nu will jag til ingen del förringa eller förklena någons wälmenta Gudaktighets öfningar, ware sig enskildta eller offentliga: jag will fast mera önska, at alt hwad en människa hafwer för sig, såsom inför GUD, ehwad det sker hemma eller i Kyrkan, det må heta bön eller sång, GUDS ords läsande eller hörande, at det må ske i fullt alfware och brinnande hjertans nit; at man ej wänder igen eller ger sig til freds, för än man känner i sig något godt af det man beder. Bedet, säger vår Trälsare i vårt Evangelio, och i skolen så, på det edet glädje må warda fullkommen. I anseende dertil må hwar och en gå til sig sjelf och fråga: Har du och icke i dina dagar giordt din bön; Har och icke du bedit GUD, så godt du kunnat? men har du fått något andeligt godt i din själ? äger du något Gudsomeligt och himmelskt godt i ditt hjerta? Kanste din själ är lika tom och fattig, lika kall, säker och trög, som hon länge varit; huru har du då bedit? Sannas icke då på dig, hwad Apostelen Jacob skrifer? **I bedien och fån intet:**

ty i bedjen illa (h). Huru skal och någon bedja GUD med alfware, så länge han förer fram sina wanliga böner antingen ur minnet, eller ur Böne=Boken, men icke ur sitt eget hjerta: ty uti ingen bön eller Böne=Bok står uppskrifwit, huru med hwars och ens hjerta är beskaffat inför GUD; der likwål hwar och en, som will bedja, skal tala med GUD efter sitt hjertas tilstånd. Annorlunda kommer en misgerningsman inför sin Konung, och annorlunda Konungens wån och trogne undersåtare. Den förra kommer skälfwande och darrande, men den senare med glädje och frimodighet. Den syndaren, som känner och wet sig stå under GUDS dom och fördömmelse, för synden skull, han måste ju och kan icke annorledes komma in för Donom, än med oro och försträckelse; men den, som i sanning fått nåd och sina synders förlåtelse, han kan trösteligen gå fram och säga: Abba Färe Fader (i).

Förra Delen.

Altså måste den bedjande eller Bönen wara ödmjuk. Men annorlunda beder en menniska före sin omwändelse:

(h) Jac. 4: 3. (i) Rom. 8: 15.

delse: Annorlunda i sin omvändelse,
och annorlunda efter sin omvändelse.
Före omvändelsen och så länge hjer-
tat är säkert, värdslost och kallsinigt,
så affisar det GUD med tomta och
kallsinniga ord, eller ock med kraftlösa
tankar och suckningar, som hvarken gå
ifrån hjertat, ej eller tillbakas til hjer-
tat, och röra det ej i detta betydnerlösa
tillståndet. Då är människan nögd och glad,
at hon snart inför GUD kan göra ifrån
sig med sin bön, gifwa honom många
goda ord, eller som man säger: orost
för GUD, jag har läst för mig: då må
det väl heta til en sådan värdslost själ:
O! människa, besinnar du icke, hwilken
den är, som du talar med? Är det icke
den store, helige och Majestätelige Gu-
den, för hwilken de helige Englar sty-
la sina anleten (k) och råfna sig icke
wärdige at stå för Hans ansikte? Kommer
du icke ihog, at du är en oren och syndig
jordematt, som så ofta förshndat dig, och
gjort den Majestätelige Guden emot midt
inför Hans ögon, som äro så helige och
klarsynne (l)? West du intet, at du många
tusend gånger förtjent, at ifrån GUD
A 5 för-

(k) Ef. 6: 2. (l) Ebr. 4: 13.

förkastas til yttersta mörkret? Är icke nu för dig hög tid, at ödmjuka dig under GUDs mäktiga hand? Ty dem ödmjukom gifwer han nåd (m).

Detta hafwer ock wår Frälsare welat wisa uti liknelsen om den tjenaren, som war skyldig tiotusend pund (n); ty så snart han föll på sitt ansigte (o) ned til jorden för sinns Herras fötter, ödmjukade sig och bad om nåd (p), tid eller rådrum, så fick han nåd och tilgift. Under första båttringen och omwändelsen, då samwetet upwaknar och själen får se och känna sina synder, då beder hon GUD med förfräckelse, darrar och bäfwar, såsom en sträng domare och stark hämnare: då upkommer trådoms fruktan med klenmodighet och skygghet för GUD; då är det icke så lätt at stiga fram til GUD och säga: Fader wår, m. m. eller Min käre himme se Fader m. m. som man förut under sin säkerhet och wårdselöshet, har tyckt wara det lättaste och snaraste at göra och säga. Nej; utan så trygt och drifligt hjertat warit förut, så försagt och klenmodigt warder det nu wid syn

(m) 1 Pet. 5: 56. (n) Matth. 18: 24. (o) v. 26.

(p) v. 27.

syndenes sanna kannedom. Nu wille syndaren gerna göma sig undan, eller fly för GUDs Ansigte, liksom Adam och Ewa, när de syndat, och liksom Israels barn och folk wid Sinai berg, när GUD gaf ut Lagen; då har den Helige Ande nog at syfla med det klenmodiga hjertat, innan Han kan läcka och leda det til nådastolen JESUM, och innan Han kan försäkrat om nåd och förskoning för GUDs wrede och fördomelse.

Detta finne wi klarligen uti Pauli exempel: ty annorlunda had Paulus GUD före sin omvändelse, och annorlunda efter den samma. Före omvändelsen, medan han ännu war en Pharise, så steg han wäl dristeliga fram för GUD, liksom Phariseen i Templet stod och bad med en falsk frimodighet (q): Men när HERREN JESUS hade af himmelen uppenbarat sig för Paulo, så föll han af förskräckelse ned til jorden och wardt blind, så at han i tre dagar intet såg, ej eller hwarken åt eller drack. Men hwad gjorde han emedlertid? Jo, som JESUS om honom sade til Ananias: si, han beder (r). Då war han icke frimodig under sin bön,

(q) Luc. 18. (r) Apost. G. 9: 11.

bön, såsom förut; utan då plågades han utaf tråldoms fruktan, fasa och försträckelse för GUD, til des han fick GUDS och Jesu Andas, eller barnskaps andan, som ledde honom fram til nådastolen Jesum, at han fick försäkran om nåd och barmhertighet, samt om sina synders förlåtelse. Då först, men icke förut, ty förr stod han icke up af jorden, låt han döpa sig, och tog mat til sig, det år, han styrkte och matade både sin ut-hungriga själ och sin utmattade kropp; då kunde han af erfarenhet skrifwa både om sig och andra omvända själar: **Wi ha:we icke fått tråldomsens Andas, åter til råddhåga (s).** Han will säga: wi hade nog deraf under wår omvändelse och samwets oro: utan wi ha:we fått utlorade barns Andas i hwilken wi ropa: **Abba, Fåre Fader.** Den samme Anden witnar med wår anda, at wi åre GUDS barn. Och här få wi igen, at Bönen eller den Bedjande skal wara trogen.

Sednare Delen.

At wara trogen, år bedja i trone på **Jesum Christum;** derom säger wår

(s) Rom. 8: 15.

wår Frälsare i dagsens Evangelio så-
 lunda: Bedjen Fadren i mitt namn,
 så skal Han gijwa eder. Men hwad
 är wål at bedja i Jesu Namn? Är
 det gjordt dermed, at man med munnen
 så säger: HERRE GUD, gif mig
 hwad jag beder, för Jesu skull;
 eller at man slutar sina böner med dessa
 orden: Genom Jesum Christum
 wår HERRE, Amen. Om en trogen
 bön wore dermed gjord, så kunde hwar
 människa, ja ock den aldraogudaktigaste,
 kallas en rätt bedjare. Men huru ofta
 warder icke det dyra GUDS och Jesu
 Namn misbrukat, och det ej allonast
 i fåfängt tal, utan ock under sielfwa
 böners framförande, när man hwarken
 besinnar, hwen man tillbeder, eller hwil-
 ken man talar med i bönen, ej eller
 har tankarna stälda eller fastställda på
 nådastolen Jesum. Således warder af
 bönen ej annat, än et grusweligt GUDS
 och Jesu Namns misbruk, hwilket är
 rätt fasetligt at höra, men ändå wårre
 at görat och bedrifwat. Fördenksull om
 bönen skal ske i Jesu Namn, så må-
 ste förut hela hjertat, all håg och sinnen
 wara wånde til Jesum, och upstånde i
 brinnande begär och åtrå efter Honom,
 så

såsom en dødsstuf manniska långtar ef-
ter en god läkare och läkedom, och så-
som en i lifsfaran stadd, trångtar och
ropar efter hjelp i Jesu Namn. Då
nalkas och Jesus til henne. En under
en sådan åtrå och trångtan drager Fa-
dern hjertat til Sonen, och lefwererar
det åt Honom, och den, som kommer
til Jesum, dragen af Hans himmels-
ke Fader, kastar Han icke ut (t); u-
tan tager den hjerteligen emot, såsom
en dyr GUDS gästwa, ehuru tomt och
fattigt, uselt och eländigt hjertat är el-
ler synes. Ja, själens hunger och törst
drager ej allenast Jesum åt sig, utan
och in uti sig, med allt hwad Han för
oss gjordt och lidit hafwer, samt allt
hwad Han oss, genom sitt heliga lefwer-
ne och oskyldiga lidande förtient hafwer.

Genom et sådant tronens begär warder
själen så nära förenad med Jesu, och
Jesus med henne, at Apostelen Paulus
säger: Den som håller sig intil HER-
ran, han warder en Ande med Ho-
nom (u). Allt hwad en sådan själ gör,
med ord eller gerningar, det gör
hon allt i Jesu Namn (x). Alla bö-
ner och suckningar, som då uppstiga ur
hjer-

(t) Joh. 6: 37. (u) 1 Cor. 6: 17. (x) Col. 3: 17.

hertat, de hafwa sin kraft, sin smak och luft af det wälsignade namnet **JESUS**, samt af Hans bittra pina och dödd, af Hans sår och sweda, af Hans swett och blod. Ja, det kan med fullt skäl säjas, at hwar **JESUS** bor genom trona i hjertat (y), der beder och suckar Hans Ande med outfäjeliga suckan (z). Hit kan man i liknelse wis lämpa, hwad Patriarchen **Isaac** sade til sin son **Jacob**, när han hade sweyt killinge skinet om sina händer och om sin hals, och Fadren hade tagit på honom, och kändt at han war luden, såsom hans broder **Esau**: Rösten är **Jacobs** röst, men händern äro **Esaus** händer (a). Jag menar, när en öfwer sin andeliga nakenhet bekyrrad själ, ikläder sig **HERAN JESUM** Christum (b), och sweper sig in i **JESU** blodröda mantel, det är, **JESU** rättfärdighet, och i den röda hedersklädningen stiger fram inför den himmelske Fadren at bedja, och med **Jacob** begärer wälsignelse, då kan **GUD** på wist sätt säja: Rösten är den fattiga människans röst, men klädningen är min
Sons

(y) Eph. 3: 17. (z) Rom. 8: 26. (a) 1 Mos. 27: 22. (b) Rom. 13: 14.

Sons Jesu Klädning eller rättfärdighet: och vidare: då kände Isaac luften af Klädningen, och wälsignade honom (c), nemligen Jacob sin Son. Huru skulle den himmelske Fadren förkasta den bön och de själars suckar, som lukta och smaka af Jesu Blods och Döds kraft, och af Hans dyra försoning och förbön, den en själ genom sin tros hunger och törst intagit och indruckit i sitt hjerta? Ja, hwar och en bönesuck, som ur et sådant hjerta framkommer, rörer wid Jesu hjerta, och derutur hämtar ny nåd, ny kraft, anda och lif, lika som wi med andedrägten drage åt oss luften, och med den samma GUDS uppehållande kraft, hwar med Han håller all ting wid magt. Med et ord: den Helige Ande, som är GUDS finger, skrifwer in uti et ödmjukt hjerta, det dyra Namnet Jesus med glöddande bokstäfwer; och derutur upstiga alt jämt andeliga eldgnistor och röst, det är en sådan själs bön och röstöffer, hwarom den Himmelske Brudgummen talar i Höga Wisan, säjandes: Låt mig höra din röst; ty din röst är ljuslig (d).

Ur

c) 1 Mos. B. 27: 27. (d) H. Wis. 2: 14.

Är det icke underligt, men ock der-
 hos högst hugneligit, at den högst besut-
 ne Himla-Konungen begärer höra fat-
 tiga tiggares fri och rop, och säger at
 det är luffligt, der dock trågne tiggare
 äro icke så wäl lidne hos många män-
 nistor, hållt när de med tiggande och
 quidande röft öfwerfalla och förfölla
 dem, men aldrum när de komma för
 tätt och ofta, och willa hafwa hielp?
 Annorlunda är den himmelske Fadren
 sinnad. Han hör ingen musik så
 gerna, som hungriga själars böne-rop,
 när de i Jesu och genom Jesum
 ropa til Honom om nåd och kraft til at
 helga Hans namn, och til at göra Hans
 wilja. Ju trågnare de äro, och ju of-
 tare de komma inför Hans ansigte, ju
 håldre ser Han det; ty Han wet, at
 våra tarswor och nödtorfter äro alt för
 många och stora, särdeles i andelig måt-
 to: deremot är Han rik på barmher-
 tighet, och har et ymnogt förråd på
 alt godt. Ja, Han är ock ganska
 rund och gismild, så at Han håldre
 wil gifwa, än wi wille hafwa. Swar-
 före wi icke göra Honom någon tjenst
 eller fågnad, när wi sällan besöka Ho-
 nom med våra Suppliquer och bö-
 ner

ner; utan det är för Honom mera en sorg och gråmmelse at se, det wåra slålar gå här liksom slarfwoaga, nakna och utswultna, såsom hade wi en så fattig eller hårdhjertad Fader, som hwarken kan eller wil försörja oss med andeliga kläder och födo. **Ack!** om wi kunde se in i GUDS och JESU ömma hjerta, huru det brinner i längtan och åstundan efter wåra slålar: Sanfärdeligen skulle wi då icke wilja et ögnablick längre blifwa borta ifrån Honom, utan med den förlorade sonen skynda oss tillbaka, klaga öfwer wår synd och uselhet, och bedja Fadren i JESU Namn förbarma sig öfwer oss; ty GUD säger: **Det är min lust at göra dem godt.** (e) Skulle det då icke fast mera wara wår lust, at GUD wil göra med oss, lika som en daggande moder, när hon har bröstet fulla med mjölk, så at det swider och wårker? Hon längtar måst efter spenabarnet, at det skal suga ut mjölken, och sålunda lindra hennes sweda. JESUS är GUDS kärleks bröst, öfwerfull med idel gudomelig kärleks mjölk och nådes sötna; derföre trår och trångtar Hans nådefulla hjerta på det håftigaste efter hungriga och törstigamännisko-hjertan, at de skola dra-
ga,

(e) Jer. 32: 41.

ga, suga och dricka i sig Hans Blods saft och kraft, at de måga wäl fostras och wåra, och warda tåckeliga för GUDS ögon; och ju begårligare de taga för sig af GUDS nådes rikedomar, ju håldre Han det ser, på det wår själ må fet warda af himla-wållust. (f)

Fördenfull behöfwer ingen twifla eller fråga: mån jag får komma nu för JESU med mitt usla hjerta, at bedja eller begära få något godt af honom? Månne jag törns ställa mig fram ibland dem, som bedja Fadren i Hans namn? Säger icke JESUS sielf: Beder och J. Skolen få? Eller månne Han gifwer någon sten för bröd m. m. Säger Han icke til naturliga föräldrar sielf: Kunnen J, som onde ären, gifwa edor barn goda gåfwoor; huru mycket mer skal min himmelske Fader gifwa den heliga Anda dem, som bedja honom? (g) Men härwid måtte mången tänka och säga wid sig sielf: ack! om jag kunde bedja eller rätt tala med GUD! men mitt hjerta är så tungt och trögt; det har hwarken sådana tankar eller sådana ord, som tjena sig at framföra för det Gudomeliga Majeståtet; jag fruktar at jag, med min odugeliga bön, mera förtörnar

B 2

GUD

(f) Ef. 55: 2. (g) Luc. 11: 13.

GUD, än jag försonar honom. m. m. Härwid måge wi wål påminna oss det swar, som GUD gaf Mosen, när han ursåktade sig för sitt swära mål, hwarsföre han icke kunde gå in för Konung Pharaos och tala med honom, säjandes: Jag är en sådan man, som icke talande är; ty jag hafwer et tungt mål, och ena swära tunga. HERREN sade til honom: din broder Aaron är talande, och si, han skal utgå emot dig; och då han får se dig, skal han glädja sig af hjertat. Du skal tala til honom, och han skal tala för dig; han skal wara din mun. (h) Denne Aaron, G. E. öfwerste Präst, war en förebild til Jesum. När nu en siäl wil gerna bedja och tala med GUD, men hon kan icke rätt bedja, hennes målsföre eller hjertans röst förefommer henne sträf och obehagelig, at hon tänker och säger wid sig sielf: När du sielf är misnögd med din bön och hela din Gudstjenst, huru skal då GUD wara nögd, och så widare? Wid sådana befymmersamma tankar är wärdt komma ihåg HERRENS förenämnda ord, då han säger: Jesus är talande; Han kan framföra och utföra din sak in för GUD,

(h) 2 Mos. B. 4: 10, 14, 15, 16.

GUD, såsom din **Advocat** och för
myndare: i) När Han hörer dig kom-
ma med et blöddigt och försagt hjerta, så
skal han gå ut emot dig, och möta dig på
halswa vägen; du skal tala til honom, och
i din bön säga för honom all din **rist**, och
Han skal tala för dig, Han skal vara din
mun, och icke allenast mana godt för dig;
utan Han skal och bedja med dig, och låta
din bön och dina suckningar gå igenom sig
och hämta kraft, wigt och värde af Hans
sår och blod, på det de så mycket tåckeligare
måge framkomma för **GUD**, och tillbaka
komma öfwer dig med så mycket hymnoga-
re wälsignelse och nådes rikedom.

Men icke allenast wil Medlaren **Jesus**
möta i nåde en bedjande själ, och lägga
suckningar i hennes hjerta och mun, samt
lära och hjälpa henne bedja; utan jämwäl
den helige **Ande** wil och vara vår före-
språkare och taleman, liksom, när någon
hafwar något för et litet barn, och lärer
det bedja sin **Fader**, när det wil hafwa nå-
got af honom. **Wi** wete icke hwad **wi**
skole bedja, såsom det sig bör: utan
sjelfwer **Andan** manar godt för oss,
med outsäjeliga suckan: ja, **Anden**
hjelper och våra ströplighet. (k) Det

B 3

år

(i) Joh. 2: 1 (k) Rom. 8: 26.

är: Guds helige Ande wil ej allenast bedja för oss, utan jämnväl med oss, uti oss och igenom oss; derom bedje wi uti Psalmen: Jag kannes wid min swaghet all; (1) Gifwe GUD, at hwar och en i sanning kände det med et blödigt och ödmjukt hjerta, och icke blott sade det kallsinigt med munnen; jag wet ej hwad jag bedja skal, hwad gagnar eller skadar. O Heilige Ande bed för mig, med suckan lär mig innerlig mitt Abba Färe Fader.

Emedan wi hafwa twänne så dyra och stora läromästare i den ädla böne-konsten, nemligen GUDS egen Son, och GUDS egen Ande, de der stå med och när hwar ödmjuk själ i bönen, och hwar på sin sida och på sitt sätt uplysta hjerta, hog och sinne til GUD, samit lägga sin wälluktande röfelse uppå bönenes eld; huru skulle då den himmelske Fadren ogilla, försmå eller förstjuta de böner och suckar, som af Jesu sjelf och af hans Ande upträndas i hjertat, och liksom en söt lukt upstiga til himmelen? Om och en sådan själ kände sig så tung och trött, så matt och swag, under sitt elände at hon föga orkade sucka för andans ångest; så wil dock Jesus och Hans Ande så under-

(1) Sw. Ps. B. 178: 5.

derstöddja henne, samt så upmuntra och
 uphjelpa henne, at hon ei skal tröttna el-
 ler wända igen, förr än HERren hugnar
 henne med en nådig bönhörelse. Et mär-
 keligit exempel derpå hafwe wi i Mose,
 när Josua stridde med Konung Amalek;
 Så länge Moses uphölt sina hän-
 der, hade Israel öfwerhanden: men
 när han lät händerna ned, hade A-
 malek öfwerhanden; men Mosi
 händer woro tunga, dertfore och
 Aaron och Hur höllo under hans
 händer, hwar på sin sida; så wordo
 hans händer stadiga. Och Josua
 nederlade Amalek och hans folk. (m)
 Detta kan och bör tydligen föra oss til
 sinnes, dels wår hjertans tyngd, trögghet
 och wammågtighet, dels och wår öfwer-
 ste Prästs JESU och den himelska Hurs,
 eller GLD's Andas understöddjande
 och underhjelpande kraft, hwarigenom
 det matta hjertat stärkes och upmuntras,
 at i bönen kämpa och strida, samt segra
 öfwer de andelige fiender.

När man sålunda beskrifwer de fordnä
 GLD's wänners trogna och trågna böner
 til GLD, så råkar mången ängslig själ i
 mera flenmodighet och säger: Swad är
 B 4 min

(m) 2 Mos. B. 17: 11, 12, 13.

min kallfjinniga och fattiga bön at förlikna
 emot de fromma GUDS barnas brinnan-
 de andakt och starka bönesfri, hwarmed de
 ofta öfwerwunnit, icke allenast sina fiän-
 der, utan ock sjelfwa den alsmågtiga
 GUDen? Deremot synes min bön och
 suckan wara såsom en kall wäderpust, som
 icke ens kan röra mitt eget hjerta, huru
 skal då hon kunna tränga sig fram til
 GUD, och röra Hans hjerta? När jag
 wil bedja, så warder jag ofta tillbaka stött
 och motad af slika tankar: Huru wil du
 bedja? Du har ingen andakt; ditt hjerta är
 iskalt och hårdt; menar du, at GUD wil
 hafwa et sådant odugligt offer? m. m.
 Jag svarar: Min wän, om du icke wil
 bedja för än du blir andåktig, så måste du
 wänta för länge, och blifwa dermed aldrig
 andåktig; utan ju längre, ju kallfjinniga-
 re. Betänk, huru du bår dig åt, när du wa-
 rit uti sträng köld, eller kallbläst, och blif-
 wit igenom-frusen: har du wäl lust at
 blifwa allt jämt i kölden, tils du stelnar?
 männe du icke håldre fogade dig til elden
 och wärman, om du har tilfälle dertil?
 Betänk widare, om icke GUD såndt sin
 kärleks eld, Jesum och den hellige An-
 da, på det islupne och bortstelnade hjer-
 tan skulle blifwa upwärmde, upliffwade,
 up

uptände och brinnaude i trone och kärleken. Blif derföre icke borta ifrån JESU: utan ju fallare du finner dig i ditt hjerta, desto mer behöfwer du Jesum och Hans kärleks warma. Ack! så skynda dig ju förr des håldre til denna Gudomeliga kärleks elden och lågan; lägg ditt fattiga hjerta ned för JESU fötter; klaga för Honom all din uselhet och elände; sucka och säg: HERRE JESU, här kastar sig för dina fötter en usel och jämmersfull syndare, som icke är wärdig at komma för ditt ansigte, eller at öppna sin mun at bedja dig. HERRE JESU, fast än jag icke är wärdig at bedja dig, så är jag dock ganska torftig; ty, förutan dig och din hjelp, måste jag förgås och förderwas i mina synder. Du har ju sielf sagt, min Frälsare, at den til dig kommer, honom kastar du icke ut. (n) På dessa dina ord wägar ock jag at komma til dig. HERRE JESU, förkasta mig icke, för mitt orena och falla hjerta skull; utan låt din warma blod tränga genom min siäl, samt uplifwa och upwärma henne! Ack! uplys mig med din helige Andas lius! Lär mig rätt se och känna mina synder! Upmök och ödmjuka mitt hårda hjerta, at det må smälta och flyta, både i sorge-tårar

B 5

öf-

(n) Joh. 6: 37.

öfwer mina synder, och i glädje tårar öf-
 wer din underbara nåd och kärlek! Uv-
 tånd uti mig en lefwande tro och brin-
 nande kärlek! Rena mitt hjerta och sam-
 wete med ditt blod, och låt din helge An-
 de helga och regera mig, ju längre ju mer,
 och låra mig bedja i ditt namn: Abba,
 Käre Fader!

Låt wara, at icke alla bedjande själar
 kunna straxt framföra sådana eller andra
 tjenliga ord; likwål wil GUD, at alle u-
 tan åtskillnad skola dristeliga gå fram til
 Nådastolen och bedja; på det dem ä-
 ga så barmhertighet, och finna nåd
 på, den tid dem hjälp behöfwes. (o)
 Et spädt barn, som icke ännu lärt tala
 rent, får dock så snart tala med sin Fa-
 der, om icke snarare, än de, som äldre
 äro, och kunna bättre tala. Mån icke Fa-
 dren med nöje hörer sitt lilla barn komma
 fram, och med lallande och staplande tunga
 föra fram halfbrutna ord, när det wil be-
 gåra något af honom? Skulle wål den
 himmelske Fadren fordra af oss mer, än wi
 förstå och förstå, när Han wål wet, at wi
 af oss sjelfwa icke ens kunna tänka eller tala
 något godt? Wår Frälsare säger: Hur
 kunnen i tala något godt, medan

J ären sjelfwe onde? (p) Derföre må ingen ursäkta sig och säga: Jag kan icke bedja; ty om du bara känner din själs nöd och stora törstighet, så skal hon wäl lära dig at bedja. En, som är stadd i lifsfara, han ropar om hjelp; En hungrig tiggare begärer mat, och en törstig dricka. Så skola wi ock lära oss förstå, hwad wi bäst behöfwe til wår själ. Alt efter som wår själs tilstånd är; så skal ock wår bön wara inför GUD. Allesamman hafwe wi syndat, det wi wäl wete; derföre måste wi alle flaga inför GUD på oss sjelfwa, och med förlorade sonen säga: Fader, jag hafwer syndat i himmelnen, och för dig, och är icke wärd at kallas ditt barn. (q)

Låt ock wara, at hwart och et hjerta icke är straxt så benågit och ödmjukt, som det bör wara hos en syndare in för Gud; så må derföre ingen själ blifwa borta ifrån Nådastolen, tils det warder ödmjukt: Utan ju hårdare ock kallare det är, ju snarare må syndaren skynda sig til Jesum, och flaga för Honom sin hjertans hårdhet och obotfärdighet, och bedja Honom taga bort sten-hjertat, samt gifwa i stället et kött-hjerta, (r) som Han sjelf lof-

wat

(p) Matth. 12: 13. (q) Luc. 15: 18, 19. (r) Hes. 36: 26.

wat hafwer. Den, som känner hos sig
brist på tro, eller tycker sig wara full med
otro, eller flentro, han klage det för JE-
su, och bedje med den månade-rasande
ynglingens Fader: **H**Erre, jag tror;
Hjelp min otro! (s) Är hjertat kärleks-
löst och kallt, både emot GUD och män-
niskor, som det i sanning är hos oss alla
af sig sjelf; så få wi då lof at begära eld
neder af himmelen, nemligen Tinges-
elden den helige Anda och säga: **O!** he-
lige And, Kom til mig in, uplys min
själ, uptränd mitt sinn. **re.** (t) Wi må
ingalunda tro, eller tänka, at GUD af
en bedjande själ fördrar konstigt ihopsatta
böner, eller prägtiga sammanhängande tal:
Nej, Han tycker fast mera om et nödstält
och jammertfullt hierta, som mera med half-
brutna suckningar och tårar klagar sin nöd
och uselhet, än med högtrafwande ord.
Lika som synderskan, då hon låg wid
JESU fötter, (u) sade icke et ord med
munnen! Hennes ymnoga tårer-flod,
och alla hennes åthäswor goswo nog;
samt tillkänna, huru hjerteligen hon
sörgde öfwer sin synd, och åstundade
en nådig förlåtelse; hwarom JESUS
ånd-

(s) Marc. 9: 24. (t) Sw. Ps. B. N:o 187. 1

(u) Luc. 7: 38.

ändteligen henne försäkrade, med desse
högst hugneliga orden: synderna förlä-
tas dig; gack med frid. (x) Om nu en
menniska, som känner sin synd och uselhet
med hjertans sorg och grämelse, ej i sin
bön mer kan säga, än den förlorade so-
nen: Fader, jag har syndat i himme-
len, och för dig, och är icke wård at
fallas ditt barn. (y) Gör barmher-
righet med mig, och så widare. Så ser
GUD tåckeliga dertill; ty Han rättar sig
mera efter Andans rörelser i hjertat, än
munsens ord. Så fort war ock Publika-
nens bön i Templet; men han bad mera
med sitt sorgse hjerta och med sina ödmju-
ka åthåswor, än med munnen, sågande:
GUD misstunda dig öfwer mig syn-
dare! Dock gick han hem rättferdi-
gad. (z) Ja, ofta draga sig bekymrade
siälars böner och suckningar tillsammans
uti det ena ordet **JESUS**, at hwar de gå
och stå, sitta och ligga, så skallar det dyra
JESU Namnet i deras hjertan, och wid
hwart andetag bryter det fram genom de-
ras mun, sålunda: **JESU**, ack **JESU**,
förbarma dig: **JESU** fråls mig; låt
mig ej förgås i mina synder!

Når

(x) Luc. 7: 48, 50. (y) Luc. 15: 18, 19. (y)
Luc. 18: 13, 14.

Når Jesu wälsignade Namn på detta sättet stöter fram ur et nödstält hjerta; så är det et kraftigt böne-rop i GUDs öron, som tränger sig fram til GUDs och Jesu hjerta, och kommer tillbaka med nåd, hugnad och wälsignelse. Ty liksom uti en barna-schola äro flera lokar och Classer, och somlige af barnen lära sig at känna bokstäf-terna, andra stafsiva och lägga ihop, andre åter läsa rent; så är ock i Jesu barna-schola åtskilliga slags Lärjungar, alt efter deras själars olika tillstånd. Somlige lära sig känna de första bokstäfverna af GUDs ord, under bättringen och syndafämnedomen. Andre lägga ihop GUDs nåd och sin nöd, och lära sig stafsiva fram det dyra Namnet Jesus, ehuru de af fien tro happla och stapla under fruktan och tvekan. Andre åter komma med tro-nes frimodighet, åkalla HERrans Jesu Namn, och ropa: Abba, käre Fader. Wid det dyra Faderns namnet studsar mångt bekymradt hjerta och säger: huru skal jag wäga mig, at kalla GUD min Fader, när jag icke är wärdig, kallas Hans Barn? Hade jag uti all min tid varit et lydigt barn, då kunde jag drista mig kalla Honom min Fader, och trösteligen hedja Honom såsom god barn sin älskelige Fa-

Fader: Men nu har jag mång tusend gånger gjort honom emot midt för Hans heliga ansigte; huru wil jag uplyfta min ögon och tankar til Honom, eller begära njuta barns rätt af Honom, då jag wet mig hafwa förtjent, at lastas ifrån Hans ansigte?

Det är sant, kära siäl, at när samwetet waknar, och börjar ställa syndaren under ögonen hela hans synda-register, samt hotar honom med ewig dödd och fördömmelse, då blifwer det ei så lätt, at springa GUD i famnen, och falla Honom sin älskeliga Fader; utan så fräckt och sielswäldigt, som hiertat är både för GUD och människor i sin säkerhets tid, så försagt och skuggt blir det, när ögonen öpnas, at det håldre skyr och flyr för GUD, än går fram til Honom, och ödmjukar sig för Honom. Så gjorde Adam och Ewa, när de hade syndat; Degömde sig undan för GUD. (a) Så gjorde Israels barn wid Sinai berg, när GUD gaf ut Lagen. (b) Så är ock hwart och et människo hierta bestafat, nemligen fullt med tråldoms fruktan och skugghet för GUD, när det upwaknar utur säkerhets sömnen, och ser Lagsens blirt, kungande och dunder, samt får hö-

ra

(a) 1 Mos. B. 3: 8. (b) 2 Mos. B. 20: 18.

ra des hotelser och förbannelser: Si, så får man se, huru den själfgjorda tron, och falska förtrostan försvinner, eller ombytes i idel fasa och förskräckelse.

Men det bästa rådet för en sådan upväckt själ är, icke at fly ifrån Gud, utan til Gud, Gifwa sig skyldig til allt ondt; ödmjuka sig inför honom, och göra bot i stoft och aska. Då är det värdt at påminna sig, hwad HERREN säger hos Propheten Esajam; Wiser min barn och mina händers werk til mig. (c) Deras får nu en försagd själ los och frihet, at gå fram til den himmelske Fadren och säga? HERRE GUD, fast jag icke är dit barn, eller kan begära någon barnarätt at åtnjuta, emedan jag den samma förlorat genom min stora synd och olydna; Men likwäl är jag din händers werk, emedan du, o store Gud, själf skapat och beredt mig. O! GUD, du hatar alsintet af allt det du skapat. (d) Ack, så bewisa din nåd på mig ditt öwärdiga kreatur! Du har ju så högt älskat werlden, at du utgifwit din enda Son, jämwäl för mig usla syndare. Låt mig då til godo njuta JEsu lydna och helliga lefwerne, samt Hans öfkyldiga pins och blod! Ack! för hans skull, uptag mig ibland dina barn; så wil jag här efter tjena dig i barnslig fruktan. Wi slute nu med denna versen under N:o 299. Så kommer jag min Gud, i JEsu Namn rått glader; cc.

O! at hwar och en sade detta
af hjertat! Amen

(c) Es. 45: 11 (d) Wisd. B. 11: 25.

www.books2ebooks.eu